

denne temmelig billige Lei, kan skaffe sig flere Docenter. Der er andre Steder ansat videnskabeligt danneede Mænd, som ikke have nogen egentlig Forelæsningsforpligtelse, og jeg tror ikke, at man ved den Byrde, man lægger paa disse Folk, gjør dem nogen Uret. Jeg har forskjelligge Gange i mit Liv erfaret, at jeg, naar jeg af en eller anden Grund har været ved at blive forberet, har jeg ved at komme til at holde Forelæsninger, udtale mig for Folk om de Ting, som særlig laa mig paa Hjerte, som interesserede mig, og hvorom jeg havde nogen Kundskab, følt en Forryngelsens Rilde vælde op i mig. Jeg tror ikke, det er nogen Siendommelighed for mig alene, men jeg tror, det er en almenmenneskelig Ting, og jeg vil derfor anbefale den høitærede Kultusminister saa vidt muligt at benytte disse Videnskabsmænd til ogsaa at holde Forelæsninger. Sa, jeg gaar saa vidt, at jeg, naar vi nu stabe disse Institutioner for Arkiver, som jeg haaber skulle blive skabte inden lang Tid efter det Lovforslag, som er fremme, kunde være tilbøielig til at paalægge Arkivembedsmændene i Provindserne, i alt Fald nogle af dem, at holde nogle historiske Foredrag derude og prøve paa at danne en lille historisk Skole derude. Jeg tror, at baade Provindserne og de selv vilde have godt deraf. De gaa i denne forskædelige Støv fra Morgen til Aften, og de kunne derfor have godt af at forkriffe sig ved at komme i levende Værelsvirkning med det levende Folk og tale det levende Ord om de Ting, som ligge dem paa Hjerte, og som ere deres egentlige Interesse. (Blem: Lad os faae dem ud paa Høistolerne!) „Lad os faae dem ud paa Høistolerne“, siger et æret Medlem, og det er jeg ganske stemt for. Hvad nu det naturvidenskabelige Fakultet angaar, som jeg maaste her staar og breder mig altfor vidtløftigt over, saa vil jeg blot gjerne have Lov til at gjøre opmærksom paa, at der her ligefrem er et Hul, som bør fyldes. Det ser værre ud, naar man ser paa Fortegnelsen, end det virkelig er; thi der er tilfældig et Ord blevet udeladt. Men der er dog alligevel Noget, som skulde tages med. Her kommer jeg da desværre atter til at tale om en Videnskab, som jeg allerede har talt ret meget om i denne Sal. Man vil jo kunne tænke, at nu laver han Noget til selv; men derom kunne de Herrer være overbeviste, jeg laver aldrig Noget for mig selv i denne lovgivende Forjamling. Men de kunne jo tro, at jeg taler af særlig Fortjærlighed for denne Videnskab, som jeg har bekræftiget mig med, eller at jeg har gode Venner, som jeg gjerne vilde have

pousteret frem; men jeg kan forsikre om, at det, jeg ønsker, er kun det, at der ikke skal være en for stor Lakune i vort naturvidenskabelige Fakultet, og denne Lakune, der her vil blive, er i og for sig stor. Der skal være een Professor i Mineralogi; der mangler Ordet Geologi, det staar andre Steder, og det er blot en Forglemmelse, naar det mangler her. Men der er en Videnskab, som ikke kan undværes, og som vi komme til at give en Plads ved vor videnskabelige Høistole tidligere eller senere. Det er den Side af Geologien, som man kalder Palæontologien: Læren om Fortidens Dyr og Planter. Geologien falder i to Afdelinger. Den ene handler om det Uorganiske, som aldrig har været levende, og den anden om det, som engang har været levende, men som nu ligger forstenet i Jordens Dyb, og der er ingen Mand, som i Nutiden kan bestride Mere end en af disse to Sider. At ville have en enkelt Mand til at bestride begge de to Sider, det er en ligesaa overdreven Fordring som at ville skabe et Professorat for alle europæiske eller asiatiske Sprog. En saadan Plads faar man ikke besat, man kan ikke finde Folk dertil, og man vil ogsaa overfor det af mig nævnte Sag komme til, at ingen Mand i Landet vil kunne paatage sig denne dobbelte Virksomhed, da den ene Virksomhed i Grunden overgaar et Menneskes Kræfter. Forholdet er desværre ogsaa saaledes, at saa vidt mig bekjendt — og jeg tror ikke, at det kunde undgaa min Opmærksomhed, hvis det skulde være anderledes — tror jeg ikke, der blandt de Yngre her i Landet er Noget, som har valgt denne Opgave. Derfor har jeg navnlig fremdraget denne Sag her, dels for at fremkalde de Yngres Opmærksomhed derfor, og dels fordi jeg vil minde om en Udvei, som undertiden vort Universitet har brugt, og som man selv i den mest nationalliberale Periode har brugt, nemlig den Udvei, at indkalde en Fremmed. Der var en Tid, da Astronomien var, saa vidt jeg veed — uden at krænte nogen afdød Mands Minde — gaaet betydeligt til Afters i Danmark; men saa indkaldte man den udmærkede Astronom, Professor d'Arrest, en Tydskter med fransk Navn, fra Leipzig og siden hans Tid har Astronomien atter blomstret i Danmark. Jeg tror, der er Anledning for den høitærede Minister til at tænke paa, om vi ikke anden Gang fra Tydskland eller maaste fra Sverig skulde indkalde en Palæontolog, som kunde bygge denne Videnskab op her i Danmark; saa ville vi nok faae Dyrkere af den, og saa vilde den voxe sammen med vor øvrige videnskabelige Organisation. Lad mig endnu til-